

Пророк

Олена Пчілка

Велик пророк! Велике його слово –
Воно луна, як дзвін той голосний.
Все плем'я рідне слухати готово
Натхненну мову, гомін той дивний.

Пророк в громаді, наче кедр в діброві,
Здійма він високо своє чоло,
І мужі товпляться, і чорноброві
Жінки з дітьми малими вкруг його.

І по степу широкім розляглося
Казання віщого пророка-ватага,
Тим словом кожне серце пройнялося,
Огонь палкий по душах пробіга.

"Ти батько наш!-пророку люд гукає. –
Ти світло яснее сліпим очам!
Проводар наш! Твоя рука вгадає
Той шлях у край, одданий Богом нам.

В твоїх устах – сама Господня воля,
Твоя рука – правиця єсть свята!
Нехай же в ній спочине наша доля,
Благословенна чиста дума та!

Веди ж ти нас великим шляхом правди!
З тобою душі наші і серця,
Тобі перебудем вірнії ми завжди,
Нехай святиться ввік година ця!"

Іде пророк на ту розмову к Богу,
Провадить же його прихильний люд,
Вкриває віттям пальмовим дорогу,
Хвалу співа, гуде тимпанів гуд.

І сльози чулі полились в пророка.
Як на горі він став на самоті,

Там, на Синаю. Вся душа глибока
В молитві серця вилилась отій.

В молитві щирій за свій люд нужденний,
Що долю доручив йому свою:
"О Господи, порадь той люд спасенний,
Подай Свій заповіт святий, молю!

Нехай скріпить він чистії бажання
Всього народу вірного мого,
Нехай в скрижалях Божії сказання
Затвердять думку щирую його!"

І довго ревне так пророк молився,
І виблагав з небес той заповіт.
З гори ж зійшов, в долині опинився, –
Укрив чоло йому холодний піт!

Що ж там побачив він серед долини?
Нічого!.. Люд отой, що йшов за ним
Недавно так, – щасливої хвилини! –
Тепер стояв перед стовпом німим!

Перед безглуздим ідолом простягшись,
Народ пророків ідолу моливсь,
Бику з металу, віри одцуравшись
Недавної... І мовчки подививсь

Пророк на люд той свій зрадливий.
Скипіло серце з жалю та з печалі,
Прокляв той час гіркий та нещасливий,
Об землю він розбив святі скрижалі!..

Та другий жаль прокинувся у пророка,
Як довше він на свій народ дививсь:
Йому з'явилась яма та глибока
Душевная, в котру той люд точивсь.

І полились в пророка сльози знову,
І він одрікся жалю свого,
До Бога знов здійснював гарячу мову,

Щоб спас нещасний рідний люд його!